

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 98

1 Δεκεμβρίου 2002

Τίς σημαῖες ἢ τό Σταυρό;

σημαῖες καί σημαϊάκια. Λάβαρα μέ τούς ἱριδισμούς τῶν χρωμάτων καί μέ τή γοητεία τῶν συνθημάτων. Σύμβολα, πού θυμίζουν δόξες ἢ πού ἐπαγγέλλονται εὐμάρεια καί ἀτελεύτητη εὐτυχία. Οἱ μεγάλοι ὀργανισμοί, πού διαφεντεύονται ἀπό τούς ἰσχυρούς τῆς γῆς, ὑψώνουν σημαῖες, πίνακες συνθημάτων καί ὑποσχέσεων, πού ἐντυπωσιάζουν τούς λαούς καί κάμπτουν τήν ἀντίστασή τους ἢ τήν εὐκαιριακή καχυποψία τους. Κόμματα πολιτικά, πού λειτουργοῦν μέ ὄραμα τήν ἐξουσία, ὑπερπληρώνουν τούς δρόμους τῆς βιοπάλης μας καί τῆς ὁδύνης μας καί κοσμοῦν φανταχτερά τούς χώρους τῶν συναντήσεών μας, μέ τά λάβαρα τῶν ἀγωνιστικῶν τους προθέσεων, πού τά βάφουν μέ ἄλλα, συμβολικά, χρώματα, ἀλλά, πού, στήν πραγματικότητα, δέν ἐκπροσωποῦν διάφορη θεώρηση τοῦ ἀνθρώπινου βίου καί διάφορο χειρισμό τῶν ποικίλων προβλημάτων. Ἀνακαινιστές ἢ ἐκσυγχρονιστές, ἐκπρόσωποι τῆς διανόησης ἢ τῆς τυποποιημένης κουλτούρας, προβάλλουν φτιασιδωμένοι στά παράθυρα τῆς τι-βί μας καί σηκώνουν, μέ αὐτοπεποίθηση ἢ μέ προκάτ ἡθοιοποιῶ, τόν πίνακα τῶν συνθημάτων τους καί τόν ἰσολογισμό τῆς προσφορᾶς τους.

Πρίν λίγο καιρό, καθώς ὁ πυρετός τῆς πολιτικῆς ἀναμέτρησης πῆρε τόν ἀνήφορο καί ἀπείλησε νά ἀποδυναμώσει, ἴσαμε τόν ὀριστικό εὐτελισμό, τίς κοινωνικές ἀντιστάσεις, εἶδαμε τά σημαϊάκια καί τά σπότης καί τά γραπτά

ἢ τὰ λεκτικά συνθήματα νά πνίγουν τή σκέψη, νά ὁμαδοποιοῦν καί νά μαζοποιοῦν τόν πληθυσμό τῆς χώρας μας. Νά μή μᾶς ἀφήνουν περιθώρια κρίσης καί ἐπιλογῆς. Νά μᾶς ἐντάσσουν, σέ στρατόπεδα. Νά μᾶς μεταχειρίζονται σάν ἀνδράποδα.

Καί ὅλοι, σωτῆρες. Ὅλοι, μέ τό τριαντάφυλλο τῆς ἀγάπης στό χέρι. Ὅλοι, μέ τήν καρδιά γεμάτη ἀπό ἐνδιαφέρον καί ἀπό διάθεση θυσίας. Καί, μάλιστα, θυσίας ἀπεριόριστης. Γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Καί γιά ὅλα τά δύσκολα θέματα. Καθώς τούς ἐβλεπες καί καθώς τούς ἄκουγες, σχηματίζεις τήν ἐντύπωση, πώς ἔπесαν ἀπό τόν παράδεισο. Πώς γεννήθηκαν σέ ἄλλο κόσμος, καθαρό, ἐντιμο, ἐξαγιασμένο, καί ἔφτασαν στή γῆ μας, μέ κάποιο ἀόρατο διαστημόπλοιο, ἀποκλειστικά καί μόνο γιά νά μᾶς σώσουν. Γιά νά μᾶς βγάλουν ἀπό τήν ἐξαθλίωση καί γιά νά μᾶς χειραγωγήσουν στήν ἀνέφελη εὐτυχία. Νά γυρίσουν τή σελίδα τῆς ἱστορίας. Νά μᾶς περάσουν ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς, ἀπό τό θρῆνο στό γέλιο.

Σκέφτομαι ὅλα αὐτά, πού δέν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρά ἐμπειρίες μας. Πού εἶναι τό ψωμί καί τό κρασί, μέ τὰ ὁποῖα μᾶς συντηροῦν στήν ὑποδούλωση οἱ ἐξουσιαστές τούτου τοῦ κόσμου. Ἦ, γιά νά εἶμαι ἀκριβέστερος, τό «ὄπιο», πού σερβίρεται ἄφθονο, ἀρκεῖ νά ὑπάρχει διάθεση εἰσδοχῆς του. Καί, ταυτόχρονα, καθώς ἀντικρύζω μπροστά μου τό Σταυρό, τό σύμβολο τῆς ὑπέρτατης Θυσίας καί καθώς ἐγγίζει τό βλέμμα μου τό σῆτισμένο βλέμμα τοῦ Θεανθρώπου, συνειδητοποιῶ τή διαφορά καί περνῶ στή νεφέλη τοῦ δέους.

ΟΚύριός μας δέ σήκωσε σημαίες ἐπαγγελιῶν. Δέν ὑποσχέθηκε πλοῦτο καί καλοπέραση. Δέν προσπάθησε νά μᾶς μαγέψει μέ συνθήματα, πού γαργαλίζουν τήν ἀκοή καί προσδένουν στό ἄρμα τῆς αἰχμαλωσίας. Ἐκεῖνο, πού μᾶς ἔδειξε, εἶναι ὁ Σταυρός. Ὁ Σταυρός τῆς δικῆς Του Θυσίας. Τό Θυσιαστήριο τῆς δικῆς Του προσφοράς. Ἡ ἀπεριόριστη ἀγάπη στήν ὑπαρξή μας. «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε' 13).

ΟΣταυρός τοῦ Χριστοῦ μου δέν εἶναι λόγος κενός. Δέν εἶναι σύνθημα εὐρηματικό, ἱκανό νά μαγνητίζει τὰ πλήθη. Δέν εἶναι σημαία φανταχτερή, πού, μέ τό κούνημά της, προκαλεῖ ρίγη καί συνεπαίρνει τίς μάζες. Εἶναι ἀλήθεια ἱστορική. Εἶναι ἐκχυσή τῆς θείας Ἀγάπης στὸν ἀνθρώπο. Στὸν πλοῦσιο καί στό φτωχό. Στό δίκαιο καί στόν ἁμαρτωλό. Στήν ὑπαρξή. Στήν κοινότητα. Στήν οἰκουμένη. Ἡ προσήλωση στό Σταυρό εἶναι λύτρωση. Εἶναι θρόνιασμα στή θεϊκὴ ἀγκαλιά. Εἶναι ἀπελευθέρωση ἀπὸ τήν ἀπάτη τοῦ κόσμου τούτου, πού ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τίς σημαίες καί τὰ σημαιάκια, ἀπὸ τίς γιγαντοαφίσες καί τὰ σποτάκια.

Ἡ παθολογία τῆς Συνοδικῆς ἀπορρύθμισης

Ὑαίσθητη ἡ Συνοδική λειτουργία. Ἐκτεταμένη καί ἐπικίνδυνη ἡ σημερινή ἀπορρύθμισή της. Σαφεῖς καί καταξιωμένες ἀπό τή μακρά, συνεπή καί γόνιμη, ἐκκλησιαστική παράδοση, οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπό τό χαρισματικό, Ἀγιοπνευματικό ὄργανο διοίκησης. «Ὁθνεία» καί ἀπαράδεκτη ἡ τακτική, πού εἰσέβαλε, ἐπιθετικά καί καταλυτικά, κατά τούς τελευταίους καιρούς, στούς χώρους ἄσκησης τῆς Συνοδικῆς διεργασίας καί πού ὑποβάθμισε τήν Ἀγιοπνευματική Συνέλευση τῶν ὑπεύθυνων ποιμένων σέ συναλλακτήριο συμφερόντων καί σέ ἐπικαλυπτήριο χυδαίων σκανδάλων.

Ἡ Συνοδική ὄντολογία ὑποχρεώνει σέ βαθύ σεβασμό πρὸς τούς Ἱερούς Κανόνες καί σέ προσεκτικούς, ἀνεπηρέαστους χειρισμούς, ὅλους ἐκείνους, πού προωθήθηκαν στίς ἡγετικές ἐπάλξεις τῆς Ἐκκλησίας. Κανέννας μας, ὅμως, δέν ἔχει τήν ἀνάπαυση, πῶς ὁ ἱερός αὐτός θεσμός λειτουργεῖ, σέ τούτη τήν ἀναστατωμένη καί σκοτεινή ἐποχή μας, στά πλαίσια τῶν προδιαγραφῶν, πού ὄρισαν οἱ ἅγιοι Ἀπό-

στολοι καί οἱ θεοφόροι Πατέρες μας.

Γιά κεῖνον, πού στέκεται μακριά, ἡ προκρίνει τήν «ἐν λευκῷ» ἐξουσιοδότηση στούς φορεῖς τῆς ἐξουσίας, ἡ ἀπορρύθμιση δέν εἶναι ἐνοχλητική. Δέν βιώνεται ὡς ἐμπλοκή καί ὡς ἀνησυχία. Ἡ συμβατική λειτουργία τῶν Συνοδικῶν ὀργάνων ἐπενεργεῖ ὡς καταπραυντικό τῆς συνειδησιακῆς ἐξέγερσης. Ἡ Συνοδική γραφειοκρατία δουλεύει μέ ρυθμό φαινομενικῆς ἔντασης. Ἀξιολογεῖ, σήμερα, τίς ἡλεκτρονικές διευκολύνσεις τῆς ἐποχῆς. Καί δέ σταματάει νά παράγει χαρτιά. Νά καταχωρεῖ στά Συνοδικά πρακτικά ὑποσχέσεις ἀλαζονικῆς ἐγωκεντρικότητας τοῦ προεδρείου καί ἀποφάσεις τοῦ Σώματος, προβληματικῆς γνησιότητας ἡ ἀποτελεσματικότητας. Καί νά ἐξαπολύει, ἄλλοτε «ξύλινες» καί ἄλλοτε «ἀνεκτές», μακροσκελέστατες, ἐγκυκλίους πρὸς τό ἱερατεῖο καί πρὸς τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Ἀλλά, μέ δεδομένη αὐτή τήν κινητικότητα, πρέπει νά ὁμολογηθεῖ, ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, ὡς κέντρο εὐθύνης καί ἐνδιαφέροντος καί μόχθου, γιά τήν ἀπολυτότητα τῆς πίστεως καί γιά τήν ὁλοκληρία

τοῦ Ὁρθόδοξου ἤθους, βρίσκεται σέ παροπλισμό. Καί, ὅτι, ἀπό μεγάλη μερίδα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀντιμετωπίζεται, ὡς «ἀγαθό ἐν ἀνεπαρκείᾳ». Ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει συληθεῖ ἀπό τοὺς διορισμένους ἢ ἀπό τοὺς αὐτοπροβλημένους φύλακες τῶν Ἱερῶν θεσμίῶν.

Ἡ συνοδικότητα, ὡς θεσμός καί ὡς ἐκκλησιαστική πράξη, δέν εἶναι ἀντίγραφο κοσμικῶν σχημάτων καί δέν ὑπηρετεῖ σκοπιμότητες. Ἀπό τή φύση της, εἶναι ὑπερύψωση πάνω ἀπό τοὺς κοσμικούς θεσμούς. Μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο σχῆμα συνάντησης τῆς ἀνθρώπινης ἀγνωσίας καί ἀδυναμίας μέ τό «πανσθενουργό» Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. «Ἡελημένη» καί ἔμπονη ὑπέρβαση τῶν ἀνθρώπινων σχεδιασμῶν καί, «ἄνευ ὄρων», κοινή παράδοση τῶν Ἐπισκόπων στή διδαχή καί στήν καθοδήγηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἡ Σύνοδος δέ δουλεύει ὡς κοινό διοικητικό Συμβούλιο ἢ ὡς συνέλευση μετόχων κάποιας ἐταιρίας. Ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Καί χτυπάει-ἢ, τουλάχιστο, πρέπει νά χτυπάει-στό ρυθμό τῆς ἀποστολικῆς Ὁμῆγυρης, πού ἔζησε τήν Πεντηκοστή καί λειτούργησε στό κλίμα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐνεργοποιεῖ τόν ἀνεκτίμητο θησαύρισμα τῆς Παράδοσης. Καί ἀνακαινίζει, μέ παρέμβαση Ἀγιοπνευματική, τή ζωτικότητα ὁλόκληρης τῆς «ἐν τόπῳ καί χρόνῳ» ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας. Εἶναι ἡ ἀέναη πηγή τοῦ λόγου καί τῆς ἐμπειρίας. Τῆς ἀναμετάδοσης τῆς Ἀλήθειας καί τῆς προβολῆς τῶν φωτεινῶν παραδειγμάτων, πού ποτίζουν ἀκατάπαυστα καί ὑπεύθυνα τόν ἱερό καί καθαγιασμένο ἄμπελώνα τοῦ Θεοῦ καί πλουτίζουν τήν οἰ-

κουμένη μέ «κλῆμα καί βότρυν σταφυλῆς» (Ἀριθμ. ιγ' 23), μέ τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Αὐτή τήν καρδιά τή νοιώθουμε σήμερα, μέ ἄλγος καί μέ ἀγωνία, ἀπορρυθμισμένη καί ἀποσυντονισμένη. Μᾶς δίνει τήν ἐντύπωση μιᾶς μηχανῆς, πού ἀγκομαχάει σέ εἰκοσιτετράωρη βάρδια, γιά τήν ἐξυπηρέτηση ἀνθρώπινων μωροφιλοδοξιῶν. Γιά τήν ἐπίδειξη πραγματικῶν ἢ πλασματικῶν προσόντων. Καί γιά τήν κατάκτηση πόντων δημοτικότητας.

Αὐτή τήν ζωήρρυτη πηγή θείας σοφίας καί ἀγαπητικῆς ποιμαντορίας, τή μετῶμε καί τή βρίσκουμε ἐπικίνδυνα ὑποβαθμισμένη. Δέν φέρνει στά χεῖλη μας νερό γάργαρο. Δέν μᾶς ἀναπαύει στά «μεγαλότατα κύματα τῆς θείας Ἀγάπης».

Πρόσφατο παράδειγμα ἔσχατης καί εὐγλωττης Συνοδικῆς ἀπορρύθμισης ἦταν ἡ τελευταία Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Μελετώντας το ψηλαφεῖ κανεῖς τήν παθολογία ὄχι τοῦ θεσμοῦ, ἀλλά τῶν παραγόντων, πού τόν ἐκπροσωποῦν καί (ὑποτίθεται) τόν ὑπηρετοῦν κατ' αὐτή τήν ἱστορική ὥρα.

1. Μέσα στό πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου συνήλθε τό ἀνώτατο Συνοδικό σῶμα, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν τακτική, ἐτήσια Συνέλευσή της. Μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ Ἱεράρχες, ἑβδομήντα πέντε τόν ἀριθμό, γιά νά λειτουργήσουν Συνοδικά. Νά προσευχηθοῦν. Νά διασκεφτοῦν «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι». Νά μελετήσουν (καί πάλι ὑποτίθεται), σέ βάθος καί πλάτος, τὰ μεγάλα καί καυτά θέματα τῆς ἐπικαιρότητας. Αὐτά, πού παρεμβάλλει, στήν ἱστορική δι-

αδρομή του είκοστού πρώτου αιώνα, ή παγκόσμια άνακατάταξη και ή οϊκουμενική άναστάτωση. Νά διαμορφώσουν κλίμα Όρθόδοξης σκέψης, ικανής νά προσανατολίσει τό λαό και Όρθόδοξης προοπτικής. Νά καταρτίσουν προσεγμένα προγράμματα δράσης και νά διατυπώσουν ρεαλιστικές αποφάσεις. Νά πείσουν μέ τίς άνακοινώσεις τους τό λαό και νά τόν χειραγωγήσουν σέ συντονισμό και σέ εύθυγράμμιση μέ τίς συνοδικές έτυμγορίες.

Ή Συνέλευση αυτή θά έπρεπε νά βιωθει και από τά μέλη της και από τούς άποδέκτες τών αποφάσεών της, ως «γεγονός». Ός σταθμός σημαντικός και καθοριστικός στην πορεία της Όρθόδοξης έλληνικής Έκκλησίας. Ός ειλικρινέστατη και άδολη ένατένιση τών ποιμένων στον ούρανό. Και ως πρόσβασή τους στην καρδιά του λαού, πού πιέζεται από συμβατικές, ύλιστικές έπαγγελίες και από τό κυρίαρχο πνεύμα της έκμετάλλευσης. Άνοιγμα διαβάσεων, στην πυκνή όμιχλη τών ιδεολογιών. Χειραγωγή του λαού στο ξέφωτο της αλήθειας. Και έπανασύνδεση του «σήμερα» μέ τό «αίώνιο».

Τίποτε από αυτά δέν άφησε πίσω της ή Συνέλευση της Ήεραρχίας. Δέν πρόσφερε λόγο και δέν άνοιξε διάλογο μέ τό λαό. Δέν έβαλε αυτή νά τόν άκούσει και καρδιά γιά νά μεταγγίσει ζωή. Ήρθε και πέρασε, σάν τό πιο άσήμαντο περιστατικό. Σάν διαδικασία περιθωρίου. Λεπτομέρεια, πού δέ νομιμοποιείται νά καταλάβει θέση στα πρωτοσέλιδα τών έφημερίδων, αλλά της έπιτρέπεται, συγκαταβατικά, νά μνημονευτεί στα ψιλά και στα έφήμερα.

Ή Ήεραρχία ήρθε και πέρασε, δίχως νά δώσει στίγμα. Δίχως νά εξαγγείλει μήνυμα. Δίχως νά άντιμετωπίσει, μέ άποφασιστικότητα και άποτελεσματικότητα, νωσηρές καταστάσεις. Δίχως νά ένθαρρύνει τό λαό στον πολύπτυχο άγώνα του. Μηδενική ή ποιότητα της δουλειάς της. Μηδενική ή ένταση του λόγου της. Μηδενική και ή συνολική προσφορά της.

Τό άνώτατο διοικητικό Σώμα της Έκκλησίας της Έλλάδος πραγματοποίησε τή Συνέλευσή του και δέ διατύπωσε ούτε μία άπόφαση, δεσμευτική γιά τούς φορείς της έπισκοπικής εύθύνης και οδηγητική γιά τό εύρύ ποίμνιο. Ούτε θεώρησε ύποχρέωσή του νά άπευθύνει κάποιο μήνυμα στο λαό, πού παρακολούθησε από άπόσταση έμποδισμού, μέ προσδοκία ή μέ άγωνία, τή Συνοδική συνάντηση τών ποιμένων του.

Ψάξτε τίς έφημερίδες, φυλλομετρήστε τά έπίσημα έκκλησιαστικά περιοδικά και άναζητήστε, μέ όση έρευνητική δύναμη διαθέτετε, τά συμπεράσματα και τίς άποφάσεις της πρόσφατης Ήεραρχίας της Έκκλησίας της Έλλάδος. Δέ θά βρεΐτε τίποτα. Θά συναντήστε μόνο μία βαρεία και κρύα πλάκα τάφου, πού κάλυψε και έκρυψε τά άρχιερατικά σκάνδαλα, τίς ρόζ ιστορίες και τίς οϊκονομικές άτασθαλίες τών πριγκίπων της Έκκλησίας μας.

2. Δέ θά έπιστρατεύσω κριτικά δημοσιεύματα, πού έκπορεύονται από τά δημοσιογραφικά συγκροτήματα τών άθέων, γιά νά χρωματίσω τήν άποτυχία. Οί άθεοι σιγοϋν «αΐδημόνως», όταν ή έκκλησιαστική διοίκηση αυτοπροδίδεται και αυτοδιασύρεται. Και

ἐπιχαίρουν, στό ἡμίφως τοῦ παρατηρητηρίου τους, γιά τή ζημιά, πού προκαλοῦν οἱ ἄστοχες ἢ οἱ παρανοϊκές πράξεις τῶν Ἐπισκόπων στό πνευματικό οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Θά ἀποφύγω νά ἐμφανίσω τήν κριτική τῶν ἀθέων-ἰσχυρή ἄλλωστε-καί θά ἐπικαλεστώ τήν προβληματική δημοσιογραφική παρουσίαση τοῦ Συνοδικοῦ γεγονότος, πού βγῆκε μέσα ἀπό τό ἀρχιεπισκοπικό ἐπιτελεῖο. Θά φέρω γιά μάρτυρες, αὐθεντικούς καί πειστικούς, τά κείμενα, τά κυριολεκτικά φτωχά καί ἀνούσια, πού διατυπώθηκαν καί προωθήθηκαν ἀπό τό στενότερο συνεργάτη-δημοσιογράφο καί γνωστό ἀρχικόλακα τοῦ προκαθημένου Χριστόδουλου.

Ὁ κόλακας αὐτός («γνωστό τοῖς πᾶσι») δέν ἀφήνει περιστατικό, ὅσο ἀσήμαντο καί ἂν εἶναι, χωρίς νά τό ἐκμεταλλευτεῖ. Χωρίς νά τό παρουσιάσει ὡς σύλληψη ἡγετικής εὐφυΐας καί ὡς δεῖγμα ἀκάματης δραστηριότητος τοῦ προϋσταμένου του. Ὅταν δέ βρίσκει τέτοιες ἀφορμές-καί συχνά δέ τίς βρίσκει-τεντώνει τήν πεζότητα καί τήν ἐμφανίζει ὡς ἄνοιγμα εὐρηματικότητας.

Γιά τή συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας, ὅμως, ὁ κόλακας δημοσιογράφος δέ βρῆκε ἔπαινο. Ἡ γραφίδα του ἔπαθε ἐμπλοκή. Τό χέρι του τό ἀκίνητοποίησε ὁ φόβος τῆς γελοιοποίησης. Κάθε μέρα ἔδινε ἓνα ρεπορτάζ φάντασμα. Δίχως λεπτομέρειες καί δίχως φωτογράφιση τῆς ἀτμόσφαιρας. Ἀπόφευγε νά μεταφέρει στό ἀναγνωστικό κοινό, μέ ἀκρίβεια, τίς ἐπάλληλες Συνοδικές συγκρούσεις. Τήν ὑπεροπτική διαχείριση τῆς Συνοδικῆς εὐθύνης ἀπό τόν πρόεδρο. Τίς κενολογίες καί τίς

ἀντεγκλήσεις. Τήν ἀδυναμία σύγκλισης ἀπόψεων καί διατύπωσης ἱστορικῶν ἀποφάσεων. Τήν ἀποφυγή σύνταξης μηνύματος, μέ περιεχόμενο Ἀγιοπνευματικό καί μέ γλῶσσα πειστική, πού θά μπορούσε νά λειτουργήσῃ ὡς στήλη ὁδηγητική καί ὡς νεφέλη προστατευτική τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρεμβολῆς.

Ἡ προβληματική σιωπή τοῦ δημοσιογράφου, πού, σέ μόνιμη βάση, μακιγιάρει δημοσιογραφικά τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί τόν ἐμφανίζει στό κοινό μέ Ναπολεόντια ἐξάρτηση, σηματοδοτεῖ τή φτώχεια καί τήν ἀποτυχία τῆς Συνέλευσης τῆς Ἱεραρχίας. Ἐντελῶς ἔμμεσα καί συνεσκιασμένα προδίδει τή διαδικασία ἀπόκρυψης τῶν ἐπεμβάσεων τοῦ προέδρου, πού στόχευαν στήν καθυπόταξη τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος στά δικά του ὁράματα.

Ὁ κόλακας δημοσιογράφος δέ βρῆκε ἀποφάσεις Συνοδικῆς ὑπευθυνότητας νά παρουσιάσει. Καί σιώπησε. Ἀλλά σιώπησε καί γιατί δέ θέλησε νά ἐμφανίσει τούς χειρισμούς τοῦ προεδρείου, πού ἦταν πιστές ἀντιγραφές τῶν κοσμικῶν σχημάτων καί κινήσεις προδοσίας τοῦ Συνοδικοῦ λειτουργήματος.

3. Δεύτερο σύμπτωμα τῆς νοσηρότητας, πού ἀπορρῦθμισε τό Συνοδικό θεσμό καί τόν κατέστησε ἀναξιόπιστο, ἦταν ἡ κακή, πέρα γιά πέρα πονηρή, διαχείριση τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, γιά νά ἀποφύγει τήν ἐνοχλητική κριτική καί τή διαρροή πρὸς τίς ἀκοές τοῦ πληρώματος στοιχείων, πού θά μπορούσαν νά ἀποκολλήσουν τό εἶδωλό του ἀπό τό βᾶθρο τῆς διασημότητας, περιορίσε τά χρονικά περιθώρια τῶν

είσηγήσεων και των συζητήσεων στα στενά ὄρια των πέντε ἡμερῶν. Καί δέν περιορίστηκε σ' αὐτή τήν ἀνεπίτρεπτη συμπίεση. Σφετερίστηκε, ἐντελῶς αὐθαίρετα καί ἀνακόλουθα πρὸς τόν κανόνα τῆς ἐπισκοπικῆς ἰσότητος καί συνυπευθυνότητας, τίς δύο πρῶτες μέρες, γιά νά παρουσιάσει τά δικά του, νεφελώδη ὁράματα καί νά ξαναδιατυπώσει προγράμματα, πού γιά πέμπτη φορά τά ἀφηγήθηκε καί ποτέ, στό διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν, κατὰ τά ὁποῖα συνέρχεται ὑπό τήν προεδρία του ἡ Ἱεραρχία, δέν κατάφερε νά τά ἐμφανίσει ὡς ὁλοκληρωμένη πραγματικότητα. Μίλησε, φλυάρησε, αὐτοπροβλήθηκε καί αὐτοδιαφημίστηκε. Ἀλλά δέν ἀναφέρθηκε σέ συγκεκριμένο ἔργο, πού στοιχειοθετήθηκε, ὡς ἀνταπόκριση στίς παλιότερες εἰσηγήσεις του καί λειτούργησε μέ ἀποτελεσματικότητα στό εὐρύτατο γήπεδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παράλληλα, ἀπομόνωσε τήν πέμπτη μέρα τῆς Συνοδικῆς Συνέλευσης, γιά ἐπισκοπικές ἐκλογές. Ἔτσι, ἔμειναν μόνο δύο μέρες, γιά τήν παρουσίαση τῶν εἰσηγήσεων τῶν Μητροπολιτῶν καί γιά τήν ἐπεξεργασία τῶν προτάσεων ἀπό τήν ὁλομέλεια τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος. Δυό μέρες κράτησε γιά τόν ἑαυτό του ὁ κ. Χριστόδουλος. Καί δυό μέρες πρόσφερε στούς 75 Μητροπολίτες, γιά νά εἰσηγηθοῦν καί γιά νά διατυπώσουν τίς γνώμες τους καί τίς καταληκτικές κρίσεις τους.

Μέ τέτοιες συνθῆκες, δέν εἶναι δυνατό νά γίνει λόγος γιά Συνέλευση. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι δυνατό νά χαρακτηριστεῖ ἡ Συνέλευση Ἀγιοπνευματική. Ἀδελφική κοινωνία τῶν ἰσότιμων καί ἰσόκυρων ποιμένων τῆς

Ἐκκλησίας καί κοινή ἀναζήτηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἕνας, ὁ πρῶτος, περπάτησε ἡγεμονικά καί ἄνετα, προβάλλοντας, ἐπὶ δυό ὁλόκληρες μέρες, τό πορτραῖτο του. Καί οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, οἱ 75, ὑποχρεώθηκαν νά περνοῦν ἀπό τό στενό φράχτη, πού στήνει ὁ βοσκός, γιά νά ἀρμέξει τά γίδια του.

Συνέπεια τῆς ἀφόρητης συμπίεσης τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου ἦταν καί ἡ ἀκύρωση παρουσίας ζωτικῶν θεμάτων καί ἡ ἀφαίρεση τῆς δυνατότητας καί τοῦ δικαιώματος Συνοδικοῦ διαλόγου, πάνω στά ἐρωτήματα, πού ἀπασχολοῦν καί ποιμένες καί ποιμενόμενους.

Κατά τήν τελευταία μέρα τῆς Συνέλευσης τῆς Ἱεραρχίας, ὁ κόλακας δημοσιογράφος, στό ρεπορτάζ του, προσπαθεῖ νά ἀποδυναμώσει καί νά ἀποχρωματίσει τή βιασύνη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου νά τελειώσει, μέσα σέ δυό μέρες, ὁ, ἀνυπόφορος γι' αὐτόν, Συνοδικός διάλογος καί τήν παραπομπή τῶν καυτῶν προβλημάτων στίς «ἐλληνικές καλένδες». Γράφει: «Ὁ χρόνος τῆς μῆς ἐβδομάδος δέν ἤρκεσε καί τελικά δέν ἔγιναν οἱ εἰσηγήσεις τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Κοζάνης κ. Ἀμβροσίου μέ θέμα Ἱοιμαντική ἀντιμετώπισις τοῦ φαινομένου τῆς προοδευτικῆς μετατροπῆς τῆς χώρας ἡμῶν εἰς πολυπολιτισμικήν, πολυφυλετικήν καί πολυγλωσσικήν τοιαύτην», Φθιώτιδος μέ θέμα Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εὐθανασίας» καί Ἡλείας μέ θέμα Ἱκανονισμός Ἱεροψαλτῶν».

Ὁ χρόνος, πού, στήν πραγματικότητα, δέν ἦταν μιά βδομάδα, ἀλλά δυό μόνο μέρες, δέν ἄρκεσε. Καί ἀντί νά παραταθεῖ ὁ χρόνος καί νά ὁλοκληρωθεῖ ἡ μελέτη καί ἡ συζήτηση, κόπη-

καν οἱ εἰσηγήσεις καί οἱ Συνοδικοί διάλογοι.

Στά γρήγορα, βρέ παιδιά, γιά νά σταματήσουν οἱ ἀντιπαραθέσεις μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί νά ἀποφύγουμε τόν κίνδυνο διαρροῆς τῶν ἐπικρίσεων πρὸς τὰ κανάλια τῆς λαϊκῆς ἐνημέρωσης.

4. Καί φτάνουμε σέ μιὰ ἄλλη πτυχή τῆς παθολογίας τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού ἐπιδέχεται διπλή ἑρμηνεία. Ἀπό τό ἕνα μέρος ἀκτινογραφεῖ, σέ ὅλη της τήν ἀποκρουστικότητα, τήν ὑποβάθμιση τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας σέ σῶμα κομπάρσων. Καί ἀπό τό ἄλλο, ἀφήνει νά διαγραφεῖ στὸν ὀρίζοντα ἡ ἀχνή ἐλπίδα, ὅτι τό ναρκωμένο σῶμα ὀδηγεῖται σέ ἀφύπνιση καί μπαίνει στήν ἐναγώνια ἀναζήτηση τῆς γνησιότητάς καί τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ὑπευθυνότητάς.

Γιά πρώτη φορά, μετὰ ἀπὸ φίμωση εἰκοσιοχτῶ ὀλόκληρων χρόνων, ἀκούστηκαν κάποιες ἐλεύθερες φωνές καί κριτική σοβαρή καί ντοκουμενταρισμένη, γιά τίς λαθεμένες πρωτοβουλίες καί γιά τήν ἀνοίκεια συμπεριφορά τοῦ προεδρείου, πού συγκροτεῖται καί πού ἐκπροσωπεῖται, μέσα καί ἔξω ἀπὸ τὴν Σύνοδο, ἀποκλειστικά καί μόνο, ἀπὸ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, στοιχημένος, πέρα γιά πέρα, στήν τακτική τοῦ προκατόχου του, κινήθηκε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἀπολυταρχικά καί δικτατορικά. Καί προσπάθησε νά κάμψει καί νά καθυποτάξει τοὺς ὁμότιμους συνεπισκόπους του. Νά τοὺς στερήσει τό δικαίωμα τοῦ ἐλεύθερου λόγου. Καί νά τοὺς ἀναγκάσει νά συγκατανεύουν

πάντοτε στίς δικές του ἐπιλογές καί νά ψηφίζουν «κατὰ τὴν διαταγή του».

Τό σύστημα δούλεψε στά πρῶτα χρόνια τῆς ἀρχιεπισκοπείας Χριστόδουλου. Ὁχι, ὅμως, δίχως βαρυγχομιά. Κατὰ τίς ἰδιαίτερες συναντήσεις τους, οἱ Μητροπολίτες διεκτραγωδοῦσαν τὴν κατάσταση. Καί ἔφεγαν τοὺς ἑαυτοὺς τους, γιά τὴν ἀτολμία καί γιά τὴ δουλικότητα. Γιά τό ὅτι δέν ὕψωναν φωνὴ διαμαρτυρίας καί δέν ἀναχαίτιζαν τὴν προέλαση τῆς Χριστοδουλικῆς ὑπεροφίας.

Τούτη, ὅμως, τὴ φορά, τό καζάνι τῆς ἀγανάκτησης ξεχείλισε. Καί τό καυτό παράπονο, ἡ σκληρὴ κριτικὴ καί ἡ ὁμαδοποίηση τῆς ἀντιπολίτευσης φόβισαν τὸν προκαθήμενο. Ἐνοίωσε τὴν καρέκλα του νά σείεται. Τό κύρος του νά μειώνεται. Ἡ φήμη του νά τραυματίζεται.

Πρὶν ἀκόμα ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ὑπομνήματα Ἱεραρχῶν ἔφταναν, τό ἕνα πίσω ἀπὸ τό ἄλλο, στό διοικητικὸ κέντρο, μέ ὄχημα τό ταχυδρομεῖο. Καί οἱ ἀποστολεῖς τους, μέ καθολικὴ κοινοποίηση, ἐνημέρωναν ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας γιά τίς ἀντικανονικότητες Χριστόδουλου καί γιά τίς συμπεριφορές, πού μείωναν καί τό Συνοδικὸ θεσμό καί τίς προσωπικότητες τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὀχυρωμένος πίσω ἀπὸ τὴν ἡμερήσια διάταξη τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού τὴν εἶχε καταρτίσει ὁ ἴδιος, ἄφησε τὰ ὑπομνήματα στήν ἄκρη. Καί προσπάθησε νά περιορίσει τὴ συζήτηση καί χρονικά καί θεματικά. Ἐτσι, πού νά μὴ μπορέσουν οἱ Συνοδικοὶ Σύεδροι νά τὴν ἐπεκτείνουν στό ἀνασκάλεμα τῆς

κακοδιαχείρισης της εξουσίας, πού άποτελεῖ τή σταθερή πολιτική του. Ἀλλά δέν τό κατάφερε. Οἱ Συνοδικοί ἐπέμειναν. Καί κατάφεραν, ὄχι λίγοι, νάβάλουν τό δάχτυλο στήν πληγή. Νά ἐπισημάνουν κάποιες ἀπό τίς πολλές αὐθαίρεσές του. Νά διαμαρτυρηθοῦν γιά τίς υπερβάσεις τῶν ἀρμοδιοτήτων του καί γιά τή διαχείριση τῆς Συνοδικῆς εὐθύνης κατά τρόπο δικτατορικό καί περιφρονητικό πρὸς τό Σῶμα τῶν συνειραρχῶν του.

Οἱ διαμαρτυρίες, πού ἔγιναν, ἦταν ἔντονες. Ἐκεῖνος πάλεψε, δίχως ἐπιτυχία, νά ἀνασκεύασει τίς κατηγορίες. Νά ἐμφανίσει ἕνα προφίλ δημοκράτη. Καί ἕνα Συνοδικό πρόεδρο, πού σέβεται τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἐφαρμόζει μέ κάθε εὐλάβεια τοὺς κανονισμούς, πού ρυθμίζουν τή λειτουργία τοῦ Ἱεροῦ Θεσμοῦ. Ἀλλά πῶς νά πείσει τό Σῶμα, ὅταν ἡ πλειοψηφία ἔχει τόσες καί τέτοιες πικρές ἐμπειρίες; Ὅταν οἱ Συνοδικοί βρίσκονται συνεχῶς στριμωγμένοι στό γκέτο τῆς ὑποταγῆς; Ὅταν ὁ κ. Χριστόδουλος ἀγωνίζεται μέ πείσμα νά τοὺς καθυποτάξει, νά τοὺς ἀφαιρέσει τή Μητροπολιτική ἐλευθερία πρωτοβουλίας καί νά τοὺς ὑποβιβάσει στήν τάξη καί στίς ἀρμοδιότητες τῶν χωρεπισκόπων τῆς παλιάς ἐποχῆς;

5. Τό ὅτι δέ μίλησαν ὅλοι, καί δέν ἀποκάλυψαν ὅτι συντονίζονται μέ τήν ὁμάδα διαμαρτυρίας, δέ σημαίνει ὅτι οἱ πολλοί στέργουν στήν ὑποδούλωση. Ὅτι συμφωνοῦν μέ τήν τακτική Χριστόδουλου, ὅπως προσπάθησε νά βγάλει πρὸς τὰ ἔξω ὁ κόλακας δημοσιογράφος. Αὐτός, παρεμβαίνοντας στρεβλωτικά, ἐπιχείρησε νά ἐμφανίσει στό εὐρύ κοινό, ὅτι οἱ ἀντάρτες Μη-

τροπολίτες ἦταν πολύ λίγοι. Καί ὅτι οἱ πολλοί βρίσκονται σταθερά ἀκροβολισμένοι στό βηματισμό τοῦ Χριστόδουλου. Καί ἀκόμα, παραβιάζοντας τή δημοσιογραφική δεοντολογία, δέ δίστασε νά ρίξει λάσπη σέ κείνους, πού ἀποτόλμησαν νά ἐμφανίσουν στήν ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας τίς ἀνησυχίες τους καί τοὺς προβληματισμούς τους καί νά τοὺς ἐντάξει σέ ὁμάδες μειωμένου ἡθους. Ἐγραψε τὴν Κυριακή 13-10-2002: «Πάντως αὐτὴ ἡ ὄχι σύμφωνη μέ τό ἐκκλησιαστικό ἡθος συμπεριφορά τῶν ὀλίγων ἀρχιερέων ἀποδείχθηκε ὅτι ἔφερε τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπὸ αὐτό, πού ἐπιδίωκαν. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν μητροπολιτῶν συσπειρώθηκε γύρω ἀπὸ τόν Ἀρχιεπίσκοπο γιά νά διαφυλαχθοῦν ἡ ἐνότητα τῆς Ἱεραρχίας καί ἡ σταθερὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας. Πολλοὶ Μητροπολίτες αἰσθάνθηκαν μάλιστα τόσο καταπιεσμένοι ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τῶν ὀλίγων πού μετὰ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ξέσπασαν καί δέν ἔκρυψαν τὴ μεγάλη χαρὰ τους γι' αὐτά. Ὅπως ὀρισμένοι ἀπὸ αὐτοὺς ἐξήγησαν στὸν "Τ.τ.Κ.", μέ τίς ἐκλογές ἀποδείχθηκε ὅτι οἱ λίγοι μπορεῖ νά κάνουν φασαρία καί νά προκαλοῦν μία ἀρρωστημένη ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν τοὺς ἀγνοεῖ».

Ὁ ταλαίπωρος, κόλακας δημοσιογράφος, διόρισε τόν ἑαυτό του καρδιογνώστη καί ἱκανό νά ἐξακριβώσει, μέ τὴν πρώτη ματιά, τί σκέφτεται ἡ πλειοψηφία καί τί ἐκπροσωπεῖ ἡ ὁμάδα-κατ' αὐτόν μικρὴ-πού βρῆκε τό θάρρος νά ἐντοπίσει τὴν κρίση τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ καί νά ἀποδώσει τίς εὐθύνες, πού τοῦ ἀνήκουν, στὸν πρόεδρο Χριστό-

δουλο. Ξέχασε, όμως, μερικές άπλές παραμέτρους.

α) Ότι, μέσα στο κλίμα της διαπλοκής, της καταπίεσης και της κατατρομοκράτησης, πού δεσπόζει στο Ίεραρχικό Σώμα, η εμφάνιση μιάς ομάδας, πού βρήκε την τόλμη να μιλήσει άνοιχτά και θαρρετά, είναι φαινόμενο πρωτογενές, ριζοσπαστικό και έλπιδοφόρο. Σηματοδοτεί κρίση επισκοπικής συνείδησης ή εξέντληση των όριών άντοχής. Και δέν μπορεί ή δέ δικαιουόται νά τό άγνοήσει, μέ κανένα τρόπο, ό υπεύθυνος πρόεδρος.

β) Ότι ή *silent majority*, (ή σιωπηλή πλειοψηφία) δέν ψηφίζει μέ τή σιωπή της άνέλεγκτη ύποταγή στην έξουσία. Άν αυτό τό μήνυμα ήθελε νά ύπογράψει ή πλειοψηφία, δέ θά προτιμούσε τή μέθοδο της σιωπής. Θά θορυβούσε και θά θριαμβολογούσε, γιά νά δείξει στο δικτάτορα, ότι τάσσεται υπό τίς διαταγές του. Και θά τό έκανε αυτό, γιά νά κερδίσει τήν εϋνοια και νά εισπράξει τή συναλλαγματική. Η σιωπή είναι ψήφος έμπιστοσύνης πρós τήν πτέρυγα της διαμαρτύρησης. Δείχνει, ότι οι πολλοί ικανοποιούνται από τό νέο μήνυμα και τή νέα προοπτική, πού εισάγουν οι λίγοι και περιμένουν τή στιγμή, πού θά άποκαλύψουν και τή δική τους τοποθέτηση.

γ) Ότι μέ τό σφίξιμο του χρόνου, πού επέβαλε ό Χριστόδουλος στο πρόγραμμα της Ίεραρχίας, και νά ήθελε κάποιος άλλος Σύνεδρος νά μιλήσει και νά έκφράσει τήν άγωνία του ή τίς έπιφυλάξεις του, ή άρχιεπισκοπική κλεψύδρα θά τόν φίμωνε.

6. Και ένα τελευταίο στοιχείο. Μας τό προσφέρει, μέ τήν άφέλειά του και

μέ τή φτηνή έπιχειρηματολογία του, ό κόλακας δημοσιογράφος.

Μετά τίς επισκοπικές έκλογές και συγκεκριμένα τήν Κυριακή 13 Οκτωβρίου, μέ έπίτιλους και μέ τίτλους έντυπωσιακούς, θέλησε νά έπιβάλλει στην κοινή γνώμη τήν άποψη, ότι θριάμβευσε ό Χριστόδουλος και ότι όλοι οι Ίεράρχες προσδέθηκαν, τελικά, στο άρμα του.

Έπίτιλος του ρεπορτάζ του: «ΕΚΛΟΓΕΣ: Η πλειοψηφία της Ίερας Συνόδου συσπειρώθηκε γύρω από τόν Άρχιεπίσκοπο». Τίτλος, μέ μεγάλα, ζωηρά γράμματα: «Δικαίωση των έπιλογών Χριστόδουλου». Και υπότιτλος, όχι λιγότερο χτυπητός: «Προσωπικός θρίαμβος του Άρχιεπισκόπου κατά τίς προχθεσινές έκλογές στην Ίεραρχία, γιά τήν πλήρωση των 4 Μητροπόλεων, Νέας Σμύρνης, Κερκύρας, Γλυφάδας και Έδέσσης. Η μεγάλη πλειοψηφία των Ίεραρχών επικρότησαν τίς έπιλογές του. Τά άποτελέσματα των έκλογών έδωσαν ιδιαίτερα μεγάλη ικανοποίηση στον Άρχιεπίσκοπο και τους άλλους άρχιερείς πού τίς ύποστήριξαν μετά και τήν άρνητική άτμόσφαιρα πού έπιδίωξαν νά προκαλέσουν στην Ίεραρχία λίγοι μητροπολίτες τόσο κατά τή διάρκεια των έργασιών της όλη τήν έβδομάδα, όσο και ιδιαίτέρως κατά τή διάρκεια των προχθεσινών έκλογών».

Και μόνη αυτή ή γραφή ύπογραμμίζει τήν άνωμαλία. Άν οι έκλογές συντάχθηκαν μέ τίς έπιλογές του Άρχιεπισκόπου, σάν κοπάδι άλογο, τότε τί χρειαζόταν ή διαδικασία των έκλογών; Γιατί νά μή γίνει διορισμός των νέων Μητροπολιτών από τόν Άρχιεπίσκοπο και γιατί νά σκηνοθετηθεί αυτή ή

πλασματική έκλογική διαδικασία;

Βέβαια, όλοι τό ξέρουν καί ὁ κόλακας δημοσιογράφος δέν ἀπέφυγε νά τό ἀποκαλύψει, μέ προηγούμενα δημοσιεύματά του, ὅτι, κατά τήν προεκλογική περίοδο σημειώθηκε ὀργασμός δοσοληψιῶν. Καί ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναγκάστηκε νά μετακινηθεῖ ἀπό τίς ἔμμονες ιδέες του, γιά νά μὴν πάθει τό κάζο, πού ἔπαθε πρὶν ἕνα χρόνο, μέ τήν ἀδικαίωτη ἀπαίτησή του, νά ἐκλεγεῖ «ὁ δικός του» στή Μητρόπολη Σύρου. Ἄν, ἐκ τῶν ὑστέρων, ἐκμεταλλεύεται τό ἐκλογικό ἀποτέλεσμα καί ἂν οἱ ἄνθρωποι, πού τόν περιβάλλουν, ὅπως ὁ κόλακας δημοσιογράφος, ἐμφανίζουν, στό εὐρύ κοινό, ὑποταγμένη τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας στίς προσταγές τοῦ προκαθημένου, αὐτό ἀποτελεῖ ἀναγνώριση τοῦ ἐκφυλισμοῦ τοῦ Σώματος. Ἀντί γιά σύναξη ὑπεύθυνων ἡγετῶν, δηλώνεται ὡς λόχος ἐφαρμογῆς τῶν διαταγῶν. Ἀντί γιά Σύνοδος ἰσότιμων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζεται ὡς κοπάδι, πού προχωρεῖ μέ σκυμμένο τό κεφάλι. Αὐτό τό σχῆμα δέν εἶναι Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Δέν εἶναι Ἀνώγαίο Πεντηκοστῆς. Δέν εἶναι τό βουλευτήριο, πού σέβεται καί ὑπολογίζει τή «γνώμη τῶν πλειόνων».

Αὕτη εἶναι ἡ παθολογία τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ, κατά τήν παροῦσα φάση τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μέ κεντρικό συντελεστή τῆς ἀνωμαλίας τόν πρόεδρο Χριστόδουλο.

Ἐλπίδα ἀνάρρωσης, τούτη τή στιγμή, δέ διαφαίνεται. Γιατί ὁ κεντρικός παράγοντας τῆς παθογένεσης δέ διαθέτει μήτε τήν εὐγένεια, μήτε τή δύναμη νά ἀποκαταστήσει τήν ὁμαλή, Κανονική καί Νόμιμη λειτουργία τοῦ Σώματος. Τήν κριτική τῶν συνιεραρχῶν του τήν ἀποκαλεῖ λάσπη. Τίς προσωπικές του γκάφες, πού μείωσαν τό κύρος τοῦ Σώματος, τίς καταχωρεῖ στή λίστα τῶν ἐπιτυχιῶν του. Τίς αὐθαιρεσίες του καί τήν ἀπαίτησή του νά ὑποτάσσεται ἀδιαμαρτύρητα «ὁ λόχος» στή θέλησή του καί στίς προτάσεις του, τίς μετονομάζει σέ κανονική ἄσκηση τῶν καθηκόντων του.

Αὕτη τή στιγμή, μέ Χριστόδουλο στήν καθέδρα τοῦ Συνοδικοῦ προεδρείου ἡ ἐλπίδα γιά ἀνάκαμψη τοῦ θεσμοῦ στήν ἀποστολική γνησιότητα καί στήν Παράδοση τῶν ἁγίων Πατέρων μας «πνέει τά λοίσθια».

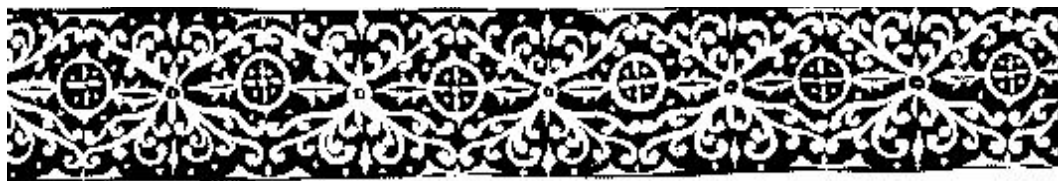
Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δήλωσε μέ ἔμφραση, ὅτι «ὁ λαός δέν θά δεχθεῖ τό γάμο τῶν ὁμοφυλόφιλων». Σωστά. Σωστότατα.

Ἀλλά δέν μᾶς εἶπε, ἂν ὁ λαός θά δεχθεῖ Μητροπολίτες ὁμοφυλόφιλους.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ»

την εβδομαδιαία έφημερίδα του δημοσιογραφικού συγκροτήματος «ΛΑΜΠΡΑΚΗ» «ΒΗΜΑ της Κυριακής» της 6ης Οκτωβρίου καταχωρίζεται σε ένθετο πρωτοσέλιδο ή αναγγελία ότι «ΣΗΜΕΡΑ ο Αρχιεπίσκοπος γράφει στο ΒΗΜΑ» και ακολουθεί στην άμέσως επόμενη σελίδα, μέσα σε έγχρωμο πλάνο, ή παρακάτω έπιστολή του Μακαριωτάτου προς τον φίλο του διευθυντή της έφημερίδας Σταύρο Ψυχάρη. Την παραθέτουμε αυτούσια από την αρχή μέχρι το τέλος.

«Άγαπτιέ κ. Ψυχάρη,

Έπ εύκαιρία της έπετειού των δυο έτών, από την έκδοση του ένθέτου περιοδικού ΒΗΜΑΖΙΝΟ, θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας αυτή τη χαρά και να καταθέσω μερικές σκέψεις μου.

Η έφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» είναι όχι μόνο ένα μέσο έντυπης επικοινωνίας, αλλά και ένας διδάσκαλος κοινωνικής συνευθύνης. Πρόκειται για έφημερίδα που όχι μόνο παρακολουθεί την ιστορία αλλά και συμμετέχει ένεργά στη διαμόρφωσή της. Στις σελίδες της δεν βλέπεις μόνο είδησεογραφία και άρθρογραφία, αλλά την καλλιέργεια του φιλελεύθερου πνεύματος, την φροντίδα για την έμπέδωση του άμοιβαίου σεβασμού. Αναφερόμενος ιδιαίτερα στη στάση της έφημερίδας έναντι της Έκκλησίας, δεν μπορεί παρά να εκφράσει

κανείς την ίκανοποίησή του για την νύξημένη προσοχή την οποία δείχνει, αλλά και για το γεγονός ότι λειτουργεί ως ένα ύψηλης ευθύνης *forum* όπου αποτυπώνονται οι διάφορες στάσεις και οι προβληματισμοί. Ακόμη κι αν διαφωνεί κανείς με όρισμένες τοποθετήσεις συνεργατών της, όφείλει να παραδεχθεί ότι σ' αυτές περιέχεται σεβασμός, τιμή και αναγνώριση του κοινωνικού και πνευματικού ρόλου της Έκκλησίας στους κρίσιμους καιρούς μας.

Η έκδοση του ΒΗΜΑΖΙΝΟ, έν προκειμένω, δικαίωσε την ιστορία και την ποιότητα της έφημερίδας. Προσέθεσε ένα στοιχείο ζωντάνιας, ένα κέφι που μας κερδίζει. Οι συνεντεύξεις του, οι στήλες του, ή σελιδοποίησή του, όλα είναι γεμάτα από μεράκι. Κι' εύχομαι αυτό να μη χαθεί ποτέ διότι αποτελεί την "είδοποιό διαφορά" του. Επιθυμώ να έξακολουθώ να βλέπω για πολλά ακόμη χρόνια το ΒΗΜΑΖΙΝΟ κάθε Κυριακή πρωί, τόσον ως αναπόσπαστο τμήμα της έφημερίδας σας όσον και ως ξεχωριστή οντότητα ολοκληρωμένης ένημέρωσης και σωστής ψυχαγωγίας.

Καλή έπιτυχία είς το έργο σας και τους όραματισμούς σας, για το καλό της έλεύθερης πληροφόρησης, αλλά και για το καλώς νοούμενον συμφέρον της χώρας μας.

Μετ' εύχων και αγάπης

Ο Άθηνων Χριστόδουλος».

Καί στην παράπλευρη στήλη αναφέρεται πληροφοριακά ότι σχετικοί και ρετισμοί έγιναν από τον άρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης κ. Κώστα Καραμανλή, τον ύπουργό έξωτερικών κ. Γ. Παπανδρέου, την κ. Ντόρα Μπακογιάννη, τον κ. Θ. Πάγκαλο, τον κ. Χ. Παπουτή και την κ. Φ. Γεννηματά.

Μέσα λοιπόν στις δηλώσεις των πολιτικών πρώτη και καλύτερη και με ξεχωριστό τρόπο προβολής ή έπιστολή του Μακαριωτάτου, πού στάλθηκε «οϊκοθεν», χωρίς να υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος σοβαρός λόγος ή κάποια ιδιαίτερη ύποχρέωση πού την ύπαγόρευσε, για ένα μάλιστα άπλο ένθετο της έφημερίδας, τó όποιο δεν έχει καμμία ιδιαίτερη σχέση με τά εκκλησιαστικά πράγματα. Οί φράσεις, τις όποιες χρησιμοποιεί ό Μακαριώτατος και τις όποιες με κατάπληξη διαβάζουμε, είναι καθ' ύπερβολή φιλόφρονες και έντονα κολακευτικές. Καί αν δεν αναφέρονταν στο κείμενο της έπιστολής τρεις φορές ή λέξη ΒΗΜΑ-GAZINO, θα έλεγε κανείς όπi συνδέονταν αύτοί οί έπαινοι με κάποια περισπούδαστη έκδοση πατερικών κειμένων. Χαρακτηρίζει γενικά την έφημερίδα ως «διδάσκαλο κοινωνικής συνευθύνης», ως «ένα forum ύψηλής ευθύνης», ως «ξεχωριστή όντότητα όλοκληρωμένης έννέμερως» κ.ά. Καί όλα αύτά άπευθυνόμενος ό Μακαριώτατος σε ένα δημοσιογραφικό συγκρότημα με έντονη την παρουσία του στα πολιτικά δρώμενα, με σαφείς και συγκεκριμένες τοποθετήσεις, αλλά και με τις έντεϋθεν απαντήσεις και αντιπαραθέσεις, τις όποιες εύλογο είναι να ύπαγορεύουν σ' αυτές τις περιπτώσεις οί πολλές και ποικιλόχρωμες πολιτικές σκοπιμότητες. Τακτικές και συμπεριφορές, δηλαδή, πού δεν πρέπει να εγγίζουν τον Προκαθήμενο της Έκ-

κλησίας και από τις όποιες ό ίδιος, ως πνευματικός ηγέτης όλων των Έλλήνων (όπως θέλει να εμφανίζεται), πρέπει να τηρεί τις δέουσες άποστάσεις.

Στό ίδιο φύλλο της έφημερίδας και στη σελίδα του «ΒΗΜΑΤΟΔΟΤΗ» διαβάζουμε και τóυτο τó σχόλιο, τó όποιο παραθέτουμε αύτούσιο και κατά λέξη:

«Μητροπολιτικές εύχές:

Δέν ύπάρχει ίσως κανένα προεκλογικό φυλλάδιο δημάρχου, νομάρχη, ύπερνομάρχη, (με εξαίρεση του κ. Ι. Τζανετάκου) δημοτικού ή νομαρχιακού συμβούλου, πού να μην άπεικονίζει φωτογραφία του ύποψήφιου με κάποιον έρωμένο: από τον άπλο παπά της γειτονιάς ως άκόμη και τον Άρχιεπίσκοπο. Ούδεις όμως έξ αύτών πηρε δημόσια, καθαρή και σαφέστατη έπισκοπική εύλογία για νίκη στις εκλογές παρά μόνον ένας: ό κ. Έμμ. Μπετενιώτης, ύποψήφιος δήμαρχος Πειραιώς, ό όποιος απέσπασε την εύχή του Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Καλλινίκου «να σαρώσει στον Πειραιά», με τη σημείωση όπi «ό Πειραιάς χρειάζεται την αλλαγή».

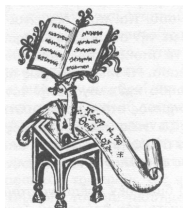
Τέλος στο φύλλο της εβδομαδιαίας έφημερίδας «ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ» της 4ης Όκτωβρίου δημοσιεύεται φωτογραφία του Μακαριωτάτου, πού καλύπτει όλόκληρη σχεδόν την πρώτη σελίδα, με την ύποδειχθείσα από τó ΠΑΣΟΚ ως ύποψήφια ύπερνομάρχη Άττικής Φώφη Γεννηματά. Η φωτογραφία αύτη συνοδεύεται από πηχυαίους τίτλους γραμμένους με κεφαλαία στοιχεία «ΛΑΘΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ» και από σχόλιο του έκδότη, με τó όποιο επισημαίνονται και τά έξής: «Λάθος Μακαριώτατε ή φωτογραφία με την κυρία Φώφη Γεννηματά. Ό Τζανετάκος με όλα τά στραβά του. Άλλά δημόσια. Χωρίς ίσως πισωγυρίσματα! Η κυρία Γεν-

νηματά ὑπῆρξε ΑΘΩΑ τοῦ ἐγκλήματος τῶν ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ; Ὑπῆρξε ΑΘΩΑ τῶν ἀπειλῶν γιὰ τὰ Θρησκευτικά; Ὑπῆρξε ΑΘΩΑ τῶν ὅσων ἐπιχειροῦνται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας; Ἐ, ὅχι βέβαια!.

Αὐτὰ λέγονται καὶ πράττονται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἡγεσία. Καὶ διαπιστώνει κανεὶς ἀφενὸς πρόδηλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκκοσμίκευσης καὶ ἀφετέρου τὴν ἐμπλοκὴ τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας σὲ ἔργα καὶ συμπεριφορὲς ποὺ κινοῦνται, χωρὶς ἀμφιβολία, σὲ ἐξωεκκλησιαστικούς χώρους ποὺ συνδέονται μὲ τὴν πολιτική. Καὶ θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ θυμηθοῦμε, ἢ μᾶλλον νὰ ὑπενθυμίσουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ διαπίστωση ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος σὲ κάποιο πρόσφατο συνέδριο νέων: «Τὸ ὅτι δὲν ἀντισταθίκαμε ὅσο ἔπρεπε στὸν πειρασμὸ τῆς ἐκκοσμίκευσης, εἶναι δική μας τραγωδία».

Καὶ ἐνῶ αὐτὲς οἱ δραστηριότητες ἀναπτύσσονται πρὸς τὰ ἔξω καὶ σὲ ἔργα ἀλλότρια, γιὰ τὰ σκάνδαλα, ποὺ συμβαίνουν μέσα στὸ κῶρο τῆς ἀποκλειστικῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὁποίων ὁ ἔλεγχος ἀνήκει σὲ μόνη τὴ δική της εὐθύνη, ἐξακολουθεῖ νὰ τηρεῖται ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή.

Ὁ Σχολιαστὴς

Σεβασμιώτατε,

Διαβάζω καὶ ξαναδιαβάζω τὰ «Ἐπὶ προσωπικοῦ, γραφόμενά σας στὸ ὑπ' ἀριθ. 92 φ. τῆς Ἐλευθέρης Πληροφόρησης τῆς 1.9.2002. Τὰ αἰσθήματά μου εἶναι, ὀργή, ἀηδία καὶ θλίψη. Ὀργή καὶ ἀγανάκτηση, γιὰτὶ βλέπω ἓνα μεγαλόσχημο θρησκευτικὸ ἡγέτη νὰ στερεῖται τῶν ἀρετῶν τοῦ «καλοῦ κ' ἀγαθοῦ» ἀνδρός. Ἀηδία, γιὰτὶ βλέπω, ἓνα τέτοιο ἀνθρώπο, ἐπάνω σ' ἓνα σεβάσμιο καὶ αἱματοβαμμένο θρόνο. Καὶ θλίψη, γιὰτὶ βλέπω, πῶς κατάντησαν τὴ θρησκεία μας αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε, λόγω τῆς ἀποστολῆς καὶ τοῦ σχήματός τους, νὰ εἶναι «τύποι Χριστοῦ».

Τὰ στοιχεῖα, ποὺ παραθέτετε, ἀδιάσειστα. Δὲν ἐπιδέχονται καμμία ἀμφισβήτηση. Κρυστάλλινα. Αὐθεντικά. Τραγικά. Καὶ διερωτῶμαι ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Χριστιανός, πῶς μπορεῖ νὰ κάνει τέτοια τρομερὰ πράγματα, ἓνας Ὁρθόδοξος θρησκευτικὸς ἡγέτης; Τέτοιος ἐξευτελισμός! Τέτοια κατάντια δὲν τὴ συναντᾷ κανεὶς οὔτε σὲ τιποτένιους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας μας...

Θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν ἔλαβε γνώση αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου σας καὶ πῶς ἀντέδρασε.

Κατὰ τὴ γνώμη μου θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει, ἤδη, παραιτηθεῖ, αὐτοτιμωρούμενος, γιὰ βαριά ἀσυνέπεια λόγων καὶ πράξεων, ἀφοῦ δὲ συμβιβάζεται, νὰ εἶναι τέτοιος ἀνθρώπος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος μαζί.

Σεβασμιώτατε, ἂν θέλετε μπορεῖτε νὰ δημοσιεύσετε τὸ παρόν, ἐνυπογράφως, μήπως τὸ διαβάσει καὶ φιλοτιμηθεῖ νὰ μοῦ κάνει μὴνυση (τὴν πρώτη στὴ ζωὴ τῶν 80 μου χρόνων), ὅπως ὑπέδειξε, τελευταίως νὰ σᾶς κάνει, ἓνας ὑπόδικος Μητροπολίτης.

Μέ ἀγάπη

Γεώργιος Πετροῦτσος

Ταξίαρχος Ἀεροπορίας ἐ. ἀ.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννῶν 6, Μοσχάτο.

Παρήγορες διαμαρτυρίες.

Πρέπει να ομολογηθεί. Στή Συνέλευση της Ίεραρχίας ακούστηκαν και κάποιες παρήγορες διαμαρτυρίες. Η Ίεραρχία δεν μπόρεσε να δώσει μήνυμα προς τα έξω. Προς το λαό, πού περίμενε λόγο ειλικρίνειας και πράξη ανόθευτης αγάπης. Οι εργασίες της καλύφθηκαν μέσα στο βαρύ πέπλο της σιωπής. Μιάς σιωπής, πού προδίδει ή αδυναμία ή ενοχή. Όμως, στο έσωτερικό της, στίς «κεκλεισμένων των θυρών» συνεδριάσεις της, δεν έλειψαν οι φωνές της αγωνίας και της διαμαρτυρίας.

Και είναι ή πρώτη φορά, ύστερα από καταπίεση 28 ολόκληρων χρόνων, πού πολλοί Συνοδικοί Σύεδροι τόλμησαν. Μίλησαν κοφτά και καθαρά. Στιγμάτισαν τόν άπαράδεκτο τρόπο άσκησης του λειτουργήματος της προεδρίας από τόν ύπεύθυνο Άρχιεπίσκοπο. Τή μεθόδευση, πού άχρηστεύει κυριολεκτικά τό Άνώτατο Διοικητικό Όργανο της Έκκλησίας και τό ύποβαθμίζει σέ σώμα κομπάρσων, χειροκροτητών και ψηφοφόρων, κατ' έντολήν του. Έκδηλωσαν τήν αντίθεσή τους και τήν όργή τους.

Στή δημοσιότητα δέν παραδόθηκαν τά πρακτικά τών συζητήσεων. Οι ντοκουμενταρισμένες διαμαρτυρίες και οι νηφάλιες επικρίσεις. Φιλτραρίστηκαν από τό προεδρείο, γιά νά μή φτάσουν στό λαό. Γιά νά μή άμαυρώσουν τό «ήγεμονικό» προφίλ του σημερινού Άρχιεπισκόπου. Γιά νά μή σηματοδοτήσουν παραιτήσεις από τό στρατόπεδο τών χειροκροτητών και μείωση του ποσοστού δημοτικότητας. Η πράξη, όμως, αυτού του φιλτραρίσματος, μειωτική γιά τό κύρος του προέδρου, δέν εξαλείφει τό πραγματικό γεγονός. Τή σταδιακή άφύπνιση της Συνοδικής συνειδησης. Και τήν προβολή του αιτήματος νά άναβαθμιστεί τό ήθος και ή σοβαρότητα της έκκλησιαστικής ήγεσίας και νά άποκατασταθεί ή κανονικότητα τών ιερότατων έκκλησιαστικών θεσμών.

Παρεμβάσεις παράλληλοι.

Κέντρισμα επιστροφής στίς άμίμητες, αυθόρμητες, παρεμβάσεις του Σεραφεΐμ μου έδω-

σε ό επίσης άμίμητος Άνθιμος, ό καταληψίας (έλέω Ιωαννίδη) της Μητρόπολης Άλεξανδρούπολης.

Ίστορώ τά περιστατικά.

Ό προηγούμενος Άρχιεπίσκοπος Σεραφεΐμ ταξίδεψε στήν Κωνσταντινούπολη, γιά νά παραστεί στήν κηδεία του άείμνηστου Πατριάρχη Δημητρίου. Μετά τόν ένταφιασμό του Πατριάρχη, οι παράγοντες του Φαναρίου παρέθεσαν γεύμα προς τιμήν τών εκπροσώπων

τών Έκκλησιών, πού παραβρέθηκαν στήν Έξόδιο Άκολουθία. Κατά τή διάρκεια του γεύματος και οι οικοδεσπότες και οι φιλοξενούμενοι ήγειραν προποσεις. Εύχήθηκαν άνάπαυση στον κεκοιμημένο. Και άφησαν νά φωτίσει τήν όμηγυρη ή έλπίδα γιά μία έπάξια διαδοχή.

Όταν ήρθε ή σειρά του προκαθημένου της Έκκλησίας της Ελλάδος, σήκωσε τό ποτήρι του και είπε: *«Τέτοια νά έχουμε, γιά νά βλεπούμαστε».*

Δηλαδή, νά έχουμε κηδεΐες, γιά νά βλεπούμαστε!!!

Κάποιοι γέλασαν, κάποιοι κρατήθηκαν!

Και άς έρθουμε στή σύγχρονη παρέμβαση του κ. Άνθιμου. Διαβάζουμε στό περιοδικό του, τή «Γνωριμία» του Μαΐου - Ιουνίου 2002: *«Οί συνεδρίες της ΔΙ.Σ. από 25-28 Ιουνίου ήσαν ιδιαίτερα ένδιαφέρουσες λόγω του πλήθους τών θεμάτων, αλλά και της δυσμενοϋς συγκυρίας εξ αιτίας καταγγελιών έναντίον κληρικών όλων τών βαθμών, είτε άπ' ευθείας προς τήν Ίερά Σύνοδο είτε μέσω ενός κυρίως τηλεοπτικού σταθμού και τών συνακολουθούντων έντύπων...».*

Δηλαδή: Οι συνεδριάσεις της Συνόδου είχαν ένδιαφέρον, έπειδή ύπήρξαν σκάνδαλα. Άν δέν ξεσπούσαν σκάνδαλα, θά ήταν άνούσια ρουτίνα.

Πώς τό βλέπετε; Δέν είναι παράλληλες οι παρεμβάσεις;

Τόν Σεραφεΐμ, ακόμα και οι δικόι του, πού τόν ήξεραν και πού τόν έρμήνευαν, τόν χαρακτηρίζαν Καραγκούνη και άξεστο. Τόν Άνθιμο πώς πρέπει νά τόν χαρακτηρίσουν οι δικόι του και όλοι εκείνοι, πού γίνονται άποδέκτες τών άνθών της κουταμάρας;

Πρός Χριστόδουλο...

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε

Στή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου εἶπες μιά βαρειά κουβέντα. Ἰσως δέν ἦταν ἡ μόνη. Ἦταν, ὅμως, ἡ πιό βαρειά. Πού δέ σέ ἐκάλυψε. Ἀλλά σέ ἀποκάλυψε.

Ἀναφέρθηκες, μέ ἄκομψη ἀνειλικρίνεια, μέ σαθρή ἐπιχειρηματολογία καί μέ σπασμωδικό λόγο στά ἠθικά σκάνδαλα τοῦ ἀρχιερατικοῦ καί τοῦ ἱερατικοῦ χώρου. Καί ἀγωνίστηκες νά καλύψεις τά ἀκάλυπτα. Αὐτά, πού ἔχουν κυλήσει στους δρόμους, βρωμίζουν τίς ἀκοές καί ἀναστατώνουν τίς συνειδήσεις.

Ἀνάμεσα στά πολλά, πού κεντρίζουν σέ εἰδική, ἐκτενέστατη τεχνολόγηση, εἶπες καί τοῦτο:

«...Εἶναι προτιμότερο νά ἀθώωνονται δέκα ἔνοχοι ἐλλείψει στοιχείων, παρά νά καταδικάζεται ἀβασάνιστα ἓνας ἀθῶος...».

Δυστυχῶς, ἀδελφέ μου καί τά δυό αὐτά τά ἀποτόλμησες κατά τή σύντομη ἀρχιεπισκοπική σου θητεία. Καί τούς δέκα ἐνόχους ἀθώωσες, ἀλλά καί τόν ἓνα ἀθῶο τόν καταδίκασες.

Τό τραγικό γιά σένα εἶναι πῶς τούς δέκα, τούς ἀθώωσες, ὅχι γιατί δέν ὑπῆρχαν στοιχεῖα, ἀλλά γιατί ὑπῆρχαν ἐξαρτήσεις. Ἦταν στενοί φίλοι σου. Συνεργάτες σου καί ἀναστήματά σου. Μάλιστα, γιά νά σώσεις κάποιους ἀπ' αὐτούς, κινήθηκες ἀστραπιαία, μέ στόχο τήν ἐξαφάνιση τῶν στοιχείων. Γεγονός, πού τό κρατάει ἡ δημοσιογραφία στό συρτάρι της.

Καί ἀπό τήν ἄλλη, καταδίκασες, γιά δεύτερη φορά, τούς ἀθῶους ἀδελφούς καί συλλειτουργούς σου, γιά παραπτώματα ἀνύπαρκτα, μέ διαδικασίες ἄγνωστες στήν οἰκουμενική δικαιοσύνη, καί μέ ποινές (ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας), πού σύ ὁ ἴδιος τά καταδίκασες καί τά καταψήφισες, ὅταν γιά πρώτη φορά τέθηκαν, ἀπό τόν προκάτοχό σου, στό τραπέζι τῆς συνδικτικῆς κρίσης. Ὅταν πῆρες στό χέρι τή σφραγίδα τῆς ἐξουσίας, γύρισες στή χωματερή τῶν ἀπορριμάτων σου, διάλεξες τίς ἐπαίσχυντες ποινές καί τίς ἐπέβαλες στους ἀθῶους συλλειτουργούς σου.

Τώρα, ἀνώφελο νά μιλάς. Καί περιπτώ νά κομπάζεις. Τούς ἐνόχους τούς ἀθώωσες, ὅχι μέ τίμιες δίκες, ἀλλά μέ ἀγοραῖες ἵντριγκες καί μέ προκλητικές αὐθαιρεσίες. Καί τούς ἀθῶους τούς καταδίκασες μέ προδοσία τῆς τιμότητας καί μέ ποδοπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Καλή μετάνοια, ἀδελφέ μου.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ